

FYAM-KLUMMEN

Byd (bedre) velkommen til en ny generation af læger

En ung almenmediciner skriver i hvert nummer af Practicus en FYAM-kolumne om et valgfrit tema.

Hermed en opsang til de af vores kolleger, som til stadighed fastholder gamle usunde skikke.

Jeg er ked af altid at lyde som en sur gammel mand. Men som skribent her i Practicus vil jeg bruge min 'tale-tid' til endnu engang at puste til debatten om at opføre sig ordentligt mod kommende kolleger. Det er mit håb, at dette opråb når længere ud end bare til os yngre læger med interesse for almen medicin.

Jeg er aktuelt på hospitalsdelen af min hoveduddannelse i almen medicin. Måske er det alene derfor, at jeg nu ofte er træt og sur og ikke har lyst til at gå på arbejde. Men måske er det noget andet grundlæggende i vores arbejdskultur, som (endelig) påvirker mig lige så meget som mange andre af mine kolleger.

Under mit hospitalsophold er det gået op for

mig, hvor lidt vi uddannelseslæger – og i det hele taget faget almen medicin – bliver taget seriøst af vores kolleger på hospitalerne. Allerede tidligt på medicinstudiet, lige fra vores ophold under medicinstudiet og op gennem KBU'en og nu i hoveduddannelsen, har jeg bidt mærke i, hvordan der bliver (ned)prioriteret, grinet af og rullet med øjnene over uddannelsessøgende læger – særligt i almen medicin. Og jeg er ved at være rigtig godt træt af det.

Det er utroligt træls at gå på arbejde og se, hvordan speciallæger og ledelse på afdelingerne ikke formår at give os det, vi som minimum har krav på: læring, supervision, venlighed og kollegial støtte. Fra enkelte kolleger er der desværre endda ikke engang et smil eller et godt råd at komme efter. Det bør ikke længere accepteres. Personlig udbrændthed og travlhed på afdelingen kan ikke længere bruges som undskyldning for dette udbredte ledelsesproblem.

Jeg har flere gange tidligere hørt fra mere erfarne uddannelseslæger, at det desværre er sådan, landet ligger mange steder. Undskyldningen er

ofte, at der ikke er tid eller overskud til at lære os de kompetencer, vi skal tilegne os under uddannelsen. Og hver eneste gang har jeg fastholdt et smilende 'rolig nu, så slemt kan det umuligt være, mon ikke det bliver bedre i næste stilling'. I hvert fald siden jeg startede på medicinstudiet for nu 12 år siden, har man snakket om at prioritere uddannelse, være gode kolleger og tage bedre imod næste generation af læger. Alligevel føles det ofte som om, at vi ingen steder er kommet med det.

Så sent som i dag sad jeg til morgenkonference på min afdeling og bemærkede i den dynamik, der desværre stadig er mange steder. Ved langbordet sad speciallægerne med deres kaffe og armene over kors, mens de yngre læger sad langs væggen og vinduer. Ydermere sad fire medicinstuderende i hjørnet, og de blev hverken hilst på eller omtalt under konferencen. Da jeg efterfølgende gik hen til dem for at høre, om én af dem skulle med mig, fortalte de, at ingen af dem vidste, hvem de skulle følge den dag og nærmest undskyldende bad om hjælp til at komme videre med dagen.

Lad mig starte med at sige, at det på ingen måde er okay! Vi viser simpelthen en utroligt dårlig side af os selv og vores arbejde, når vi sidder med armene over kors, drikker vores kaffe og forlader et rum, hvor man ty-

deligt kan se nye ansigter uden at anerkende, at de er der. Man kan i det mindste sige 'hej' til kommende kolleger. Og lad mig derfor fortsætte med at opfordre alle mine kolleger til at leve op til vores fælles ansvar for kommende kolleger og sørge for, at de bliver taget godt imod, føler sig velkomne og ved, hvem de skal følge.

Der er kommet en ny generation af læger, som (ligesom resten af samfundets unge) stiller krav, har ønsker og siger 'nej' til ansættelser, der ikke er indbydende. Der er ikke noget at sige til, at det er svært at rekruttere læger, når de møder modstand lige fra den spæde start.

Skal jeg tale videre fra egen erfaring, kan jeg desværre nævne, at samme afdeling ikke hjælper yngre læger med at opnå deres kompetencer. Det skal man selv kæmpe for. Det er der sådan set ikke meget forkert i, men man bør ikke kæmpe mod en mur af opgivenesshed. Min vejleder sagde fra starten af min ansættelse, at jeg ikke ville kunne få lært alle mine kompetencer på dette kvalifikationskort på denne ansættelse - undskyldningen om travlhed kom igen i brug. Jeg fik ikke lov til at få mine uddannelsesdage, ikke lov til at komme på alle fokuserede ophold i intern medicin og ikke lov til at få mere end tre fokuserede emner, jeg kunne forsøge at finde patienter i, mens jeg var her. Og så med den krølle på halen, at hvis min tutor (som jo skal godkende, at jeg har lært det, som jeg skal i ansættelsen) havde et problem med at godkende opholdet, kunne hun jo bare ringe til ham, så han kunne bekræfte, at jeg havde været der.

Dette er bare endnu en grund til, at jeg er en af dem, som glæder mig til en kommende ændring i hoveduddannelsen, så vi får kortere ophold på afdelinger, hvor vi blot ses som arbejdskraft frem for kommende kolle-

ger. Vi er trods alt på hospitalsafdelingerne for at lære, hvordan vi skal arbejde sammen og passe vores fælles patienter, så de ikke bliver indlagt unødigt. Hoveduddannelsen er jo struktureret med kvalifikationskort og kompetencer, fordi vi uden dem ikke lærer netop det.

Jeg tilhører den nye generation af læger, som ikke længere vil acceptere dårlig opførsel blandt kolleger. Jeg tilhører en generation, som prioriterer at være glad i vores erhverv såvel som at have en god balance mellem arbejdsliv og privatliv. Jeg sætter en stolthed i at være smilende, åben og at støtte kommende kolleger - både i daglig supervision, men også i, at de kan føle sig velkomne og som en kommende ressource.

Det er på tide, at vi alle husker, at det er okay at ville noget andet end 'kun' at være læge. At der ikke går noget tabt ved at være venlig over for andre, der ikke nødvendigvis vil gå samme vej som en selv. Vi bør ikke være modstandere af ønsker og krav, som vi ikke selv havde, men være åbne og vise forståelse, for ellers får vi ingen kommende kolleger.

I min optik bør vi alle investere mere i nye kolleger og vise dem vejen til en inspirerende uddannelse og et arbejdsliv, som ikke udbrænder en. Jeg synes, at vi bør være mere åbne for deltidsansættelser og andre måder at strukturere sit liv på. Vi bør kunne have et arbejde, hvor det ikke bare handler om at kunne få hakket kompetencer af på et skema efter endt ophold, men i stedet om at lære at bruge dem som værktøjer i en klinisk hverdag.

Hvis du også føler, at din uddannelse ikke bliver prioriteret, eller at du som medicinstuderende eller yngre læge ikke føler dig velkommen på en hospitalsafdeling, så vær åben for at råbe op. Sig fra. Spørg om hjælp. Bed om uddannelse. Og hjælp andre med at være en god kollega. //